

Schaepmanbulletin

Uitgave van de Dr. Schaepmanstichting

Pagina 1

*Van de redactie
St. Jan een modern
monument*

Pagina 2

*Carlijn Kotteman
Personalia*

Pagina 3

*Passend onderwijs en
zorgarrangementen*

Pagina 4

*Rots & Watertraining op
scholengemeenschap de
Beyaert
Scholen en parochies*

Pagina 5

*Uit de GMR
Van toen... naar nu...!*

Pagina 6

Column

VAN DE REDACTIE

Met dit nummer van het Schaepmanbulletin is het eerste jaar rond. De redactie krijgt veel positieve berichten en dat geeft energie om verder te gaan. Maar we vissen niet alleen naar complimenten maar horen ook graag suggesties ter verbetering. Want het gaat er niet alleen om dat het er leuk uitziet maar ook bijvoorbeeld of de artikelen relevant zijn en leesbaar. Schroom dus niet om een bericht te sturen naar:

secretariaat@dr.schaepmanstichting.nl
In dit nummer vertelt Theo Krabbe met trots over de grote renovatie van de St. Jan en brengt Jan Goorhuis de GMR weer onder de aandacht. En wie kent haar niet? Een nadere kennismaking met Carlijn Kotteman van het OBT. De Beyaert gaat met de leerlingen de elementen rots en water ontdekken. Een trukendoos of een pedagogische aanpak?

Vraagt Passend Onderwijs ook passende leraren? Een impressie van de informatieavond. En in "Van toen tot nu" lezen we een stukje geschiedenis van de onderwijsman in hart en nieren Jan Woertman.

Een drietal betrokken mensen zet uiteen wat de verhouding school-parochie is. Wij merken dat de tijd vliegt. Het volgende nummer verschijnt vlak voor de zomervakantie. We wensen iedereen een paar goede onderwijsmaanden.

ST. JAN, EEN MODERN MONUMENT

Na de gelijkstelling van het bijzonder en het openbaar onderwijs in 1920 brak voor pastoors een tijd aan om

Theo vertelt trots over de bouwplannen.

katholieke scholen op te richten. Zo ook de pastoor van de Onze Lieve Vrouwe parochie. De lagere scholen voor jongens aan de ene kant en meisjes aan de andere kant werden in 1930 in gebruik genomen. Dat 80 jaar later het gebouw er nog zou staan en het een facelift zou ondergaan had architect te Riele, aanhanger van de Amsterdamse school, niet kunnen bevroeden.

Het markante schoolgebouw aan de Oude Postweg heeft de status van Rijksmonument en dat geeft de nodi-

ge beperkingen. "Je moet overal van afblijven, tot aan de tegeltjes toe," zegt Theo Krabbe. "Een nieuw gebouw is een stuk eenvoudiger." Maar je moet er toch niet aan denken dat een school waar generaties lang kinderen de eerste beginselen van rekenen en taal zijn bijgebracht een andere bestemming zou krijgen! Nu het bestuursbureau van de Schaepmanstichting, het Patiëntenplatform en de Speel-0-theek een andere plek hebben gevonden kan in het najaar van 2008 worden begonnen aan een uniek project dat anderhalf tot twee jaar in beslag zal nemen.

Aan de buitenkant verandert er weinig tot niets. Zelfs de ramen blijven voorzien van enkel glas omdat de kozijnen niet geschikt zijn voor isolatieglas. Maar de binnenkant krijgt een moderne uitstraling waarbij de authentieke zaken blijven gehandhaafd. Zoals de smeedijzeren trapleu-

Het blijft een markant gebouw aan de Oude Postweg.

Een werkeiland in de gang.

ningen, de boogconstructies en de kleurstelling. De ossenbloedkleur (de kleur van de vloertegels in de gangen van het voormalige bestuursbureau) zal de basiskleur vormen in het geheel. "Dat geeft rust; de kleding van de kinderen is tegenwoordig zo kleurrijk, dat van saaiheid niet gesproken kan worden," aldus Theo. De zaal waar nu de Speel-O-theek is gehuisvest, wordt de centrale hal waarin de architect enkele elementen laat terugkomen van de oorspronkelijke gymzaal. Daaromheen komen verschillende werkruimtes, personeelskamer, spreekkamers, administratieruimte, een reproductieruimte en een kamer voor de conciërge. Bij de vijftien klaslokalen worden in de gangen een tiental fraaie werkeilanden gecreëerd, waar leerlingen kunnen werken in kleine groepen. Of het geplande aantal toereikend is voor het toekomstig aantal leerlingen betwijfelt Theo. Hij gaat er dan ook voor dat er aanpassingen komen voor twee lokalen op de tweede verdieping, de zolderruimte. Hijzelf krijgt een ruime representatieve ruimte bij de ingang.

Met de bouwcommissie, waarin vertegenwoordigers van onder- midden- en bovenbouw kijkt hij er naar uit dat er wordt gestart met de bouw. Theo: "Liever vandaag dan morgen. Dan hebben we niet meer te maken met sterke temperatuurswisselingen in het gebouw. Hebben we

Oude wand- en vloertegels blijven...

niet meer de bedenkelijke eer om als eerste in Hengelo een zomerrooster in te voeren!" Hij spreekt zijn waardering uit over Ronald Olthof van het architectenbureau Ley, Kappelhof, Seckel en van den Dobbelsteen die een monument weet te transformeren tot een modern schoolgebouw. Of om in de woorden van Theo te spreken: "Een oud omhulsel wordt toegerust naar de eisen van deze tijd."

CARLIJN KOTTEMAN

Mijn naam is Carlijn Kotteman. Sinds februari 2003 ben ik werkzaam bij het Onderwijsbureau Twente en verzorg ik de

Personeels- en Salarisadministratie voor de Dr. Schaepmanstichting. Ook de toepassing van rechtspositieregelingen, de CAO en regelingen m.b.t. de formatie vallen hieronder. Hierdoor heb ik niet alleen contact met directies maar ook met de leerkrachten en het onderwijsondersteunend personeel rechtstreeks.

De meeste vragen die ik krijg gaan over onderwerpen als salaris, zwangerschapsverlof, ouderschapsverlof en BAPO. Menig werknemer van de Schaepmanstichting heb ik zodoende in de afgelopen jaren al eens gesproken, maar ook een groot aantal nog nooit en dat vat ik dan ook maar op als een goed teken....!

Inmiddels ken ik de namen van vrijwel alle personeelsleden van de Dr. Schaepmanstichting en de school waaraan zij verbonden zijn, van buiten. Een gezicht heb ik er zelden bij. Het is leuk om af en toe eens een gezicht bij een naam te kunnen zien

als mensen langs komen bij het ObT. Om dezelfde reden werd mij gevraagd dit stukje te schrijven voor het Schaepmanbulletin; mijn naam is bij de scholen bij menigeen bekend maar de meesten hebben er geen gezicht bij. Bij deze...

Tenslotte; er werd mij gevraagd of ik wellicht in dit stukje nog iets kon schrijven over de raarste vraag die ik ooit heb gekregen, maar zeggen we niet altijd dat geen enkele vraag raar is. Op die vraag moet ik zodoende het antwoord schuldig blijven.

Heb je dus een vraag op het gebied van Personeels- en Salarisadministratie, bel mij gerust!

BENOEMING

Met ingang van 1 augustus 2008 is de heer Rick Schulten benoemd als adjunct-directeur van de Telgenkamp. De komende maanden zal hij twee dagen per week op de Telgenkamp zijn om alvast ingewerkt te worden. De redactie wenst Rick veel succes met zijn nieuwe baan.

OVERLEDEN

† Vorige maand is Eerwaarde Zuster Cécile Timmermans overleden. Zij was jarenlang hoofdleidster van de vroegere kleuterschool 't Mariahofke'. Deze kleuterschool was verbonden aan de St. Jozefschool.

Samenwerken is een
Creatief proces waarbij je met
Hulp van velen een
Aanzet kunt geven tot
Eigen kunnen overtreffende
Prestaties waarbij
Men zich regelmatig
Afvraagt waarom de solopoging
Niet tot resultaat leidde.

Enkele jaren geleden deed een ouder (Igno Freriksen) een poging de missie van de Schaepmanscholen in een naamdicht te vatten.

Passend onderwijs en zorgarrangementen.

"Elk kind is het waard zich optimaal te kunnen ontwikkelen", zegt staatssecretaris Dijkema in haar brief aan de Tweede Kamer. Ze heeft het dan over Passend Onderwijs waarbij het uitgangspunt is: de beste kansen voor elk kind.

Passend Onderwijs zorgt ervoor dat er geen kinderen tussen de wal en het schip raken door te werken met één uniform systeem van indicatiestelling. De school (bestuur) waar het kind wordt aangemeld heeft vanaf medio 2010 de plicht een onderwijszorgarrangement aan te bieden. Past dat niet bij de geïndiceerde leerling dan zorgt de school (bestuur) voor plaatsing op een andere school waar dat arrangement wel kan worden aangeboden.

Op 13 maart waren zo'n 180 leerkrachten van de Schaepmanstichting bijeen in de hogeschool Edith Stein voor de kick off voor dit project dat als vervolg kan worden gezien op Weer Samen Naar School en LGF/PGB. Deze structuren zijn in de loop der jaren erg complex geworden, vooral door een woud van regels.

Han Kuipers en Jelte van der Kooi van de Imagogroep hebben op deze 'interactieve' avond in grote lijnen uiteengezet wat Passend Onderwijs inhoudt en welke gevolgen dat zal hebben voor het bestuur maar vooral ook voor de individuele leerkrachten en scholen.

Zo zullen alle scholen basiszorg moeten leveren en zullen er scholen zijn die de kans nemen onderwijsvormen te ontwikkelen die liggen tussen regulier en speciaal onderwijs.

Het bestuur zal een visie op zorg beschrijven en erop toezien dat de dat-gene wat het profiel aangeeft ook geïmplementeerd wordt.

Leerkrachten zullen voor zichzelf een mentaal model ontwikkelen in de zin van 'Wat kan ik aan basiszorg leveren? Hoe ziet mijn persoonlijk zorgprofiel er uit? Welke ambitie heb ik om meer te doen met leerlingen met een speciale onderwijsbehoefte? En pas ik in het profiel van mijn school en hoe pas ik daar in?'

"Er zal nog veel besproken moeten

worden in de scholen om helder te krijgen waar ze voor staan. Ook al hebben we nog een aantal jaren voor de boeg, we zullen nu al aan de slag moeten", zegt Peter Breur. Hij deelt op het eind van de avond verder nog mee, dat er in Twente door alle gemeenten, schoolbesturen (PO/VO), regionale expertisecentra en zorginstellingen een intentieverklaring is ondertekend om regionaal samen te werken. Dat is een voorwaarde om in aanmerking te komen voor subsidie van het Ministerie van OC&W om in onze regio het passend onderwijs op "eigen wijze" vorm te geven.

Rots & Watertraining op scholengemeenschap de Beyaert

De afgelopen jaren zijn we op de Beyaert een nieuwe weg ingeslagen wat betreft het sociaal-emotioneel welbevinden van leerlingen op onze school.

Een zestal collega's hebben inmiddels de Rots & Watertraining met succes

afgesloten. Het Rots & Water programma kan beschouwd worden als een weerbaarheidsprogramma. Maar dan een dat zich onderscheidt van andere programma's door zijn meervoudige doelstelling en het brede pedagogische perspectief waarbinnen de training van weerbaarheid een wezenlijke natuurlijke functie vervult. De ontwikkeling van de fysieke weerbaarheid is niet alleen doel op zich, maar ook vooral middel om mentale en sociale vaardigheden te ontwikkelen. Het programma bedint zich van een psychofysieke didactiek, hetgeen wil zeggen dat, startend vanuit een fysieke invalshoek, mentale en sociale vaardigheden worden aangereikt en verworven. Het programma is erg praktisch door allerlei bewegingsoefeningen en wordt ondersteund door korte groepsgesprekken, waarin ruimte is voor zelfreflectie.

De bouwstenen van het programma zijn: zelfbeheersing, zelfreflectie en zelfvertrouwen.

Het Rots & Water-concept:

De harde, omwrikbare rotshouding

Op deze foto zien Raymond de Beer in actie tijdens het Chinees boksen. Leerlingen leren 'stevig staan', toepassen in spelvorm. Ze maken een verschil tussen een harde 'rotsactie' of een meegaande 'wateractie'.

versus de beweeglijke, verbindende waterhouding. Dit concept kan op meerdere niveau's worden ontwikkeld en toegepast: op fysiek, mentaal en sociaal niveau. Op fysiek niveau betekent dit dat een aanval gepareerd kan worden door hard aangespannen spieren (rots) maar vaak zelfs effectiever kan worden opgevangen door een beweeglijk meegaan met de energie van de aanvaller (water). Zo is het ook mogelijk om binnen een gesprek te kiezen voor een rotsopstelling of een wateropstelling en ditzelfde geldt voor de manier waarop men relaties met anderen onderhoudt. René Bekhuis en Marcel Lucassen zijn gecertificeerde advanced trainers. Zij zijn door scholen te benaderen voor een EDIT, een ééndaagse introductie-training voor schoolteams.

Drie kinderen voeren een vertrouwensoefening uit. Ze communiceren fysiek en er ontstaat verbondenheid en vrtrouwen. Angst ebt weg.

SCHOLEN EN PAROCHIES.

Geloofsopvoeding anno 2008 is geen sinecure. In deze tijd van individualisme is ook het geloven vaak een individuele zaak geworden. Je zou dan denken dat

het een opluchting zou zijn dat je als leerkracht de geloofsmaterie kunnen uitbesteden aan bijvoorbeeld pastores. Maar niets is minder waar. School en parochie hebben hun eigen verantwoordelijkheid. En als die duidelijk is, weet elk zijn eigen plaats. Recentelijk bezochten enkele pastores de scholen zonder dat zij afspraken hadden gemaakt over het doel daarvan. Zo iets leidt al gauw tot misverstanden en aannames terwijl de bedoelingen op zich wellicht zuiver waren. Wat is er aan de hand? In een gesprek met Jacques van der Voort, vice-voorzitter van de Thaborparochie, Theo Wijnands, voorzitter van de stichting Schoolcatechese en lid van de stuurgroep Parochieverband Hengelo en Gerrit Klaassen, identiteitsbegeleider werd het volgende duidelijk: De organisatie van de Katholiek Kerk in het bisdom Utrecht is sinds 2005 veranderd. Parochies zijn verenigd in één parochieverband waarin pastores en pastoraal werkers samenwerken. De taken zijn verdeeld in profielen, waarbij Helène van den Bemt profielpastor is voor catechese, waaronder Eerste com-

munie en Vormsel. Daarnaast zijn ze alle pastores in Hengelo ingedeeld als aandachtspastor bij één of meerdere parochies. Uit dien hoofde zijn ze contactpersoon voor de scholen die binnen die parochie vallen en zorgen zij o.a. – samen met de werkgroep, ouders en de scholen – voor een goede voorbereiding en viering van de sacramenten Eerste Communie en het Vormsel. Het beleidsplan Catechese van pastor van den Bemt legt de regie bij de voorbereiding en viering van deze sacramenten duidelijk bij de parochies. De scholen kunnen daarbij in overleg met de parochies uitvoering geven aan de uitwerking en de keuze van de projecten. Dat de pastores daarbij de klassen komen bezoeken is een kwestie van onderling overleg. Dat zij op scholen een missionaire taak zouden willen vervullen behoort tot het rijk der fabelen. De directies van de scholen van de Schaepmanstichting reageren positief op de ontwikkeling zijn blij dat het voornoemde beleidsplan duidelijkheid verschaft.

UIT DE GMR

In het verleden werd op de Schaepmanscholen met regelmaat geklaagd over het functioneren van de GMR.

Eigenlijk wel terecht want met slechts de bevoegdheid om in te stemmen met het vakantierooster en het bestuursformatieplan leidde onze GMR een armoedig bestaan.

Met de invoering van de WMS is echter alles anders geworden. Wij horen een serieuze gesprekspartner te zijn van het bestuur en dat willen we ook zijn. Zoiets lukt niet van het ene op het andere moment maar de goede wil is van alle kanten aanwezig. Daarom worden we sinds kort gecoacht. Via de onderwijsbond CNV begeleidt de heer Peter van Essen ons op de weg naar een 'pro-actieve' GMR die het gestelde doel waar kan maken.

Met het einde van het schooljaar en misschien nieuwe MR-verkiezingen in zicht doe ik hierbij een oproep aan de afzonderlijke medezeggenschapsraden om nu al vast uit te kijken naar collega's en ouders die zitting willen nemen in de GMR. Financieel deskundigen, onderwijskundigen en P&O mensen kunnen we in onze club goed gebruiken.

Met de meivakantie in het vooruitzicht en het beperkt aantal weken dat we nog te gaan hebben wens ik jullie een effectief tijdsgebruik toe.

*Namens de GMR,
Jan Goorhuis (secretaris)*

VAN TOEN...NAAR NU....!

Het lijkt allemaal zo kort geleden, maar toch...!

Het begon in het fraaie Sallandse dorp Heeten, ruim 73 jaar geleden. Daar ben ik geboren en voor een deel ook getogen. En het onderwijs

werd me zo gezegd met de papepel ingegeven.

Wat was n.l. het geval? In de tweede klas van de lagere school was een tante van mijn m'n onderwij-

zeres. Zij was tegelijk ook onze huisgenote. In de derde klas was het weer raak, want ik kwam toen bij een andere tante in de klas. Als kind mocht ik dikwijls na schooltijd de juf helpen. Op die manier raakte ik vertrouwd met het onderwijs. En de tantes drongen er bij mijn ouders erg op aan dat ik toch maar in het onderwijs moest gaan. Bovendien was een broer mij al voorgegaan. En zo is 't gekomen.....!

Op naar de kweekschool in Hilversum. Eigenlijk moet ik zeggen: De Aartsbisschoppelijke Kweekschool "St. Ludgerus".

Het was 1952. In dat jaar begon de opleiding volgens de nieuwe kweekschoolwet. Dat betekende; een 5-jarige opleiding verdeeld over een "eerste leerkring", een "tweede leerkring" en een "derde leerkring". Had je dat allemaal met goed gevolg doorlopen dan was je volledig bevoegd onderwijzer. In vergelijking met de tijd daarvoor was je nu dus eigenlijk onderwijzer met hoofdkate. De opleiding in Hilversum was pittig en goed. Ik heb er in mijn latere onderwijsjaren veel aan gehad. Maar het leven in Hilversum had voor mij als eenvoudige Sallander nog andere voordelen. Als "arme" studenten werden we door de diverse omroepverenigingen dikwijls uitgenodigd voor opnames van radio-uitzendingen. Men wilde graag applaus en wij waren niet te beroerd om hard te klappen als daar om gevraagd werd. Het was bovendien altijd gratis! Waar we erg graag naar toe gingen waren de opnames van een meisjeskoor van de KRO. De naam van het koor ben ik vergeten, maar ik weet nog wel dat er hele mooie meisjes stonden te zingen. Doch de fraters hadden ons goed geïnstrueerd; je mag er wel naar kijken, maar aankomen niet!! Uiteraard hielden wij ons daaraan, hoewel..... niet iedereen! Maar laat ik daar niet over uitweiden.

Na 5 jaar Hilversum moesten bijna alle klasgenoten zich melden voor de militaire dienst. Ik ging als recruit naar Vught en daarna volgde een officiersopleiding in Ermelo. Officier worden vond ik niet zo moeilijk, maar militair worden.....?!?

Ik was maar wat blij toen ik eindelijk

het onderwijs in kon gaan. Het echte werk ging beginnen.

Het was 1 augustus 1959 toen ik door Jan Duivelshof werd ingelijfd bij het team van de St.-Janschool A aan de Oude Postweg in Hengelo. Ja, er was toen ook een St.-Janschool B, de latere Roncallischool.

De meeste katholieke scholen waren toen al aangesloten bij de Centrale Administratie R.K. Scholen, gevestigd in het voormalig St. Anthoniusklooster bij Thiemsbrug. In die tijd werd de scepter daar gezwaaid door de heer Jan Kosterink, bijgestaan door één assistente.

Er zijn zeker onderwijzers die zich dat nu nog heel goed kunnen herinneren.

Van de St. Jan ging het na 4 jaar naar de "Pastoor van Rossum-ulo", de latere Mavo 't Lansink. Ik gaf daar les in Nederlandse taal, Maatschappijleer en Physica. Ja, je moest in die tijd alle lessen kunnen geven. Boeiend was het voor mij om aan wat oudere leerlingen les te geven en er voor te zorgen dat ze slaagden voor het eind-examen. Echter, om in drie, soms vier parallelklassen dezelfde les te moeten geven, vond ik op den duur saai en ik zag me dat niet doen tot mijn pensioen. Ik zocht toch wat meer uitdaging in mijn werk.

16 Oktober 1967; op naar de Kerkstraat, naar de Esreinschool, die toen nog Heriburgschool heette. De zusters Franciscanessen van Veghel, die vanaf 1916 tot 1967 deze meisjesschool hadden geleid, gaven het bewind over aan "leken". Ik mocht hoofd worden van een instituut met uitsluitend vrouwelijke leerlingen (meisjes dus) en vrouwelijke leerkrachten (dames dus). Als voorwaarde voor mijn benoeming had ik wel bedongen dat de school op termijn een gemengde school zou worden. Maar wat waren mijn collega's in het Hengelose onderwijs jaloers! Wat moest ik vaak horen: "O, daar heb je hem ook met zijn harem" en "Jan, de enige haan in het kippenhok". Ik dacht, jullie kletsen maar, ik heb intussen een mooie school te pakken. Het gebouw had helaas veel geleden van de bombardementen op de binnenstad tijdens WO. II, met als gevolg dat er een nieuw schoolge-

bouw mocht komen. Voor de rest heb ik er graag en met heel veel plezier gewerkt. Dat had ik voornamelijk te danken aan alle collega's waar ik op mijn school mee mocht werken en aan de prima samenwerking en verstandhouding die er bestond tussen school en ouders en de Ludgerusparochie. Ik prijs mij gelukkig dat ik nu dankbaar kan terugkijken op mijn schoolleiderschap en op mijn gehele onderwijs carrière.

Thans behoor ik tot de categorie der Post-Actieven. Het leven van alledag houdt mij inderdaad nog wel actief. Dat doet mij wel goed, want op die manier blijft de draad met de samenleving en met de mensen om je heen intact. Ik kan nog zinvol werk doen en er kan af en toe een beroep op je worden gedaan. Kort na mijn afscheid van het onderwijs heb ik nog een aantal jaren de

Schaepmanstichting mogen leiden. Tegelijkertijd viel mij het voorzitterschap van de Raphaël-Exodusparochie ten deel. Stilzitten was er dus niet bij. Op dit moment geef ik veel aandacht aan het voorgaan bij uitvaarten in onze kerk. Dat is niet altijd gemakkelijk, maar het geeft de nabestaanden van een overledene en ook mijzelf een goed gevoel. In ons gezin zijn de kinderen reeds lang uitgevlogen. Ine en ik bezoeken ze graag. En onze kleinkinderen kijken bij onze komst altijd eerst vol spanning naar de tas van Ine, want daar zit meestal wel een verrassing in. Mijn huiswerk bestaat tegenwoordig uit klussen, meehelpen met koken (ik heb na mijn pensionering een echte kookcursus gevolgd) en het huis op orde houden. Vakantie vieren we door-

gaans door er met de caravan op uit te trekken, even helemaal weg! En...de fietsen mee. Tot slot: de laatste dagen is het onderwijs nogal in het nieuws. Ik hoop echt dat er nu eindelijk toch eens goed nieuws voor jullie uitrolt!! Ons onderwijs verdient dat!!

*Een hartelijke groet,
Jan Woertman*

De Raphaël-Exoduskerk

C O L U M N

Masterplan meer mannen

Doorgaans ben ik niet zo gecharmeerd van opvoedkundige artikelen in Margriet of Libelle. Het maakt ouders van streek omdat ze er in één keer achter komen dat hun kind hoogbegaafd is of misschien wel PDD-NOS heeft. Dat kost je als school een hoop extra werk. In één van de laatste uitgaven van de Margriet kon ik de verleiding toch niet weerstaan het verhaal van Annette Heffels te lezen, waarbij ze de rol van vaders zo belangrijk vindt bij de opvoeding. Ongeveer tegelijkertijd schrijft een senior jongerenwerker in de Twentse Courant/Tubantia dat zonen vaders nodig hebben. In beide gevallen wordt ook de link gelegd naar het onderwijs waar met een toenemende mate van feminisering jongens niet meer kunnen beschikken over een rolfiguur om zich te identificeren. Het onderzoek "Feminisering in het basisonderwijs" uit 2004, constateert weliswaar geen significante verschillen en de auteurs vinden zelfs dat jongens van vrouwen en meisjes nog best wat kunnen leren op het gebied

van het uiten van emoties. Maar dat willen mannen helemaal niet, dat wordt hen aangepraat. Mannen zijn niet zulke praters...Dat is tegenna-tuurlijk...in vroegere tijden zaten ze toch ook niet een beetje te grienen bij een bloedende, gevangen buffel? Jagen...aanpassen, luisteren naar je leider of... oprotten. Dat was het devies om te overleven. Soortgelijk gedrag zie je nog steeds terug bij ruzies op de speelplaats. Jongens komen gearmd als vrienden de school weer binnen na de pauze. Meisjes moeten "gepamperd" worden. Er is een masterplan nodig om weer mannen voor de klas te krijgen. Dus mannen van nu, die voor de klas staan, verenig je. De maatschappij dat ben jij. "Ballen" voor de klas die je wel even mores leren. Laat met kracht en overtuiging je stem horen bij de masculiene VWO- en gym-

nasiumleerlingen. Verkondig je mis-sie met evangelische ijver. Ga daar staan in je pak met overhemd en stropdas. Straal daarmee gezag en status uit (Wouter Bos doet het ook !!!). Lesgeven is een vak en geen vrijetijdsbesteding; daar hoort geen vrijetijdskleding bij. Ook al heb je meer vakantie dan modaal. Academisch gevormd of niet... kennis bijbrengen aan de jeugd, dat is jouw hoofddoel en hoort dat ook te zijn van de Pabo. De oudere mannelijke leerkrachten hebben daar inder-tijd speciaal voor gekozen. Geen titel of baccalaureaat maar gewoon een opleiding met een boel bagage. Lernen und Bildung, maar vooral Lernen, ook al vonden de leerlingen dat niet altijd leuk. Ze werden "meester" genoemd, die "masters" van toen.

COLOFON

Uitgave
Dr. Schaepmanstichting
Enschedesestraat 68
7551 EP Hengelo
Tel: 074-242 45 45
Fax: 074-291 83 40

Redactie:
Yvonne ter Elst
Albert Groot Rouwen
Marcel van Harten

Drukker:
Ton Baake

Email: secretariaat@drschaepmanstichting.nl